

Dittrich Panka

Lóni

A halálom szembenézni a halállal, az élet reményében. Parancs. Kötelesség. Aki idejön, akar valamit, azt célba kell vennem. Kiképzést nem kaptam. Elég, ha elém áll. Felszólítom, (ahogy épp kedvem tartja) hogy most lóni fogok. Aki nem engedelmeskedik azt hagyhatom futni, akár a sóhivatalba is mehet. Majd egy másik célkeresztben úgy is beadja a derekát. Ha tetszik neki, ha nem.

Aztán jöttek az emberek. Nem győztem telegetni. Az eszem megáll! Maradtak volna otthon, ilyen háborús időben, amikor amúgy is hullanak, mint a legyek. Maguktól tartják a fejüket (tudják a dörgést) és puff, lövök. Az előtte lévő képsorokat analizálom. (magamnak) Ez szórakoztat, a lövés az nem. Legtöbben felfelé néznek, mintha a megváltót követelnék. Ó, Uram csak most segíts meg! Vagy azt várnák, hogy szakadjon le az ég, vagy a plafon, mit tudom én. Aztán vannak, akik kicsit oldalra sandítanak, mintha keresnének valamilyen fogódzót. Jobbra az ablaküveg homálya, balra egy óriás tükör. Ilyen helyzetből vajon mit láthat? Nonszensz. Ha majdnem látja, amit nem akarna látni. Muris. Tök mindegy, ki merre és meddig. Én sem menekülök. A tükör felett a térfigyelő lencséjének rabszolgája vagyok. Megfigyel, rögzít, de szerencsére semmit sem hall. Még idáig... Akkor analizálják, ha baj volna. Ha netán valaki balhézna, ezért

vagy azért. Az emberek pedig jöttek és puff és durr. Nem volt baj. Tudtam, magukban nevetnek. Addig jó, míg nevetni tudnak.

A múltkor, na, akkor beparoláztam amikor ő jött. Nem tudom, hogy nevezem a vele való kapcsolati viszonyt. Nem ellenség, inkább felemás kontakt. Igen, ilyen is van. Attól, hogy haragudtam rá, attól még nem az ellenségem. Nekem olyan nincsen, olyat én nem tartok. Haragudtam rá, mert nem úgy állt hozzám, ahogy én akartam volna. Azaz én álltam, ő meg taszajtott egyet rajtam, mert nem úgy álltam, ahogy azt ő akarta. Ez amolyan főbelövés volt, ott, akkor; tőle, nekem. Nem haltam bele. Makacsul hiszem, hogy előbb hal bele az engem és a másokat való eltaszajításokba, mint gondolná. Mert én elengedtem, mindent elengedtem, azt a semmit, ami azért mégis csak valami lett. Ahonnan taszajtanak oda nem térek vissza. Mert minden taszajítás út egy más felé és elvezet olyan helyre, ahonnan már nem taszajtanak. Ezért hívom úgy, hogy felemás kontakt. Megbánt valaki, aztán ennek a bántásnak köszönhetően létrehozok valami újat, amit nem hoznék létre, ha éppen nem bántottak volna meg. Köszönöm.

Elém állt. A szemét lehunyta. Várta, hogy lőjem. Nyissa ki a szemét. Mindegy merre néz, csak nyissa fel a szemét. Ha szemtől szembe állunk, nem lőhetem le úgy, hogy rám se néz. Állt, mint a cövek. Becsukott szemmel magába burkoltan. Aztán lőttem. Kész. Vége. Elengedtem. Érjen oda, ahova érni akar. Jusson oda, hová jutni akar.

Jöttek, még többen. Végre valaki szembe nézett velem, és én voltam meglőve. Nem a fejét, a csiklóját tartotta. Így is

lehet. Ó, ha tudtam volna, senkit nem lőttem volna fejbe, még a felemás kontaktot sem.

Ez van. A hőmérés kötelező, fejen vagy csuklón, vagy akár nyaktájékon.

Lázban égő embert itt és most nem engedhetek be a könyvtárba, csak 37 fok alatt.

2021.